

Határozatok Tára

A TÖRVÉNYSZÉK ÍTÉLETE (kibővített nyolcadik tanács)

2022. november 30.*

„Intézményi jog – Az EGSZB tagja – Az EGSZB 2019. évi pénzügyi évre szóló költségvetésének végrehajtására vonatkozó mentesítési eljárás – A felperest lelki zaklatást megvalósító magatartás elkövetőjeként nevesítő parlamenti állásfoglalás – Megsemmisítés iránti kereset – Keresettel nem megtámadható aktus – Elfogadhatatlanság – Kártérítési kereset – A személyes adatok védelme – Az ártatlanság védelme – Titoktartási kötelezettség – A megfelelő ügyintézés elve – Arányosság – Magánszemélyek számára jogokat keletkeztető jogszabály kellően súlyos megsértése”

A T-401/21. sz. ügyben,

KN (képviselik: M. Casado García-Hirschfeld és M. Aboudi ügyvédek)

felperes

az **Európai Parlament** (képviselik: R. Crowe, C. Burgos és M. Allik, meghatalmazotti minőségben)

alperes ellen,

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített nyolcadik tanács),

a tanácskozások során tagjai: M. van der Woude elnök, J. Svenningsen (előadó), C. Mac Eochaidh, T. Pynnä és J. Laitenberger bírák,

hivatalvezető: L. Ramette tanácsos,

tekintettel az eljárás írásbeli szakaszára,

tekintettel a 2022. szeptember 14-i tárgyalásra,

meghozta a következő

Ítéletet

- 1 KN felperes keresetében egyrészt az EUMSZ 263. cikk alapján az Európai Unió 2019. évi pénzügyi évre szóló általános költségvetésének végrehajtására vonatkozó mentesítésről, VI. szakasz – Európai Gazdasági és Szociális Bizottság című, 2021. április 28-i (EU, Euratom) 2021/1552 európai parlamenti határozat (HL 2021. L 340., 140. o., a továbbiakban: a megtámadott

* Az eljárás nyelve: francia.

határozat), valamint az Európai Unió 2019. évi pénzügyi évre szóló általános költségvetésének végrehajtására vonatkozó mentesítésről szóló határozat szerves részét képező megjegyzésekkel, VI. szakasz – Európai Gazdasági és Szociális Bizottság című, 2021. április 29-i (EU) 2021/1553 európai parlamenti állásfoglalás (HL 2021. L 340., 141. o., a továbbiakban: megtámadott állásfoglalás) (a továbbiakban a megtámadott határozattal együtt: megtámadott jogi aktusok) megsemmisítését, és másrészt az EUMSZ 268. cikk alapján az őt állítólagosan ért károk megtérítését kéri.

A jogvita előzményei

- 2 A felperes az Európai Gazdasági és Szociális Bizottság (EGSZB) tagja. 2013 áprilisa és 2020. október között a munkáltatók csoportjának (a továbbiakban: I. csoport) elnöke volt.
- 3 2018. december 6-án az Európai Csalás Elleni Hivatal (OLAF), miután tájékoztatták a felperesnek az EGSZB más tagjaival és az EGSZB személyi állományának tagjaival szemben tanúsított magatartásáról, vizsgálatot indított vele szemben.
- 4 2020. január 16-i levelében az OLAF tájékoztatta a felperest a vizsgálat befejezéséről és a jelentésének a (a továbbiakban: OLAF-jelentés) a belga szövetségi ügyészségnek, valamint az EGSZB elnökének való továbbításáról. Az OLAF különösen azt a következtetést vonta le, hogy a felperes az EGSZB két munkatársát zaklatta, és egyrészt azt javasolta az EGSZB-nek, hogy fontolja meg az EGSZB tagjaira vonatkozó magatartási kódex 8. cikkében hivatkozott eljárás megindítását, valamint hogy hozzon meg „minden, a [felperes] részéről a munkahelyen tanúsított újabb zaklatás megelőzését szolgáló intézkedést”, másrészt a belga szövetségi ügyészségnek azt, hogy indítson eljárást, mivel a jelentésében megállapított tények a belga büntető törvénykönyv 442a. cikke értelmében bűncselekményt valósíthatnak meg.
- 5 2020. május 13-án az Európai Parlament elfogadta az Európai Unió 2018. évi pénzügyi évre szóló általános költségvetésének végrehajtására vonatkozó mentesítésről, VI. szakasz – Európai Gazdasági és Szociális Bizottság című, 2020. május 13-i (EU) 2020/1984 határozatot (HL 2020. L 417., 469. o.), amely révén az Európai Parlament elhalasztotta az EGSZB főtitkára számára az EGSZB 2018. évi pénzügyi évre szóló költségvetésének végrehajtására vonatkozó mentesítés megadásáról szóló határozatát.
- 6 Másnap a Parlament elfogadta az Európai Unió 2018. évi pénzügyi évre szóló általános költségvetésének végrehajtására vonatkozó mentesítésről szóló határozat szerves részét képező megjegyzésekkel, VI. szakasz – Európai Gazdasági és Szociális Bizottság című (EU) 2020/1985 állásfoglalást (HL 2020. L 417., 470. o.). Az állásfoglalás 6. pontjában lényegében az szerepel, hogy a Parlament elvárja, hogy az EGSZB tájékoztassa őt az OLAF-jelentés nyomán követése érdekében hozott intézkedésekről.
- 7 Az EGSZB elnöksége 2020. június 9-én több intézkedést fogadott el az OLAF ajánlásainak nyomán követése érdekében. Az EGSZB először is arra hívta fel a felperest, hogy mondjon le az I. csoport elnöki tisztségéről, és vonja vissza az EGSZB elnöki tisztségére való jelölését, másrészt pedig felmentette őt minden felügyeleti és személyzeti irányítási tevékenység alól.
- 8 Az EGSZB elnöke 2020. július 7-én kelt levelében tájékoztatta a Parlamentet az EGSZB elnöksége által 2020. június 9-én elfogadott intézkedésekről.

- 9 Az EGSZB plenáris ülése 2020. július 15-i határozatával a brüsszeli (Belgium) munkaügyi vizsgálóbizottság kérelmére felfüggesztette a felperes mentelmi jogát. Ezt követően 2020. július 28-i határozatával az EGSZB plenáris ülése úgy határozott, hogy e szerv magánfélként részt vesz a tribunal correctionnel de Bruxelles (brüsszeli büntetőbíróság, Belgium) előtt a felperessel szemben indított eljárásban.
- 10 Az Európai Unió 2018. évi pénzügyi évre szóló általános költségvetésének végrehajtására vonatkozó mentesítésről, VI. szakasz – Európai Gazdasági és Szociális Bizottság című, 2020. október 20-i (EU) 2020/2046 európai parlamenti határozattal (HL 2020. L 420., 16. o.) a Parlament végül elutasította az EGSZB főtitkárának a 2018-as pénzügyi évre szóló költségvetés végrehajtására vonatkozó mentesítését. Ebben az állásfoglalásban a Parlament többek között aggodalmát fejezte ki az EGSZB által az OLAF-jelentésre adott válaszlépésekkel kapcsolatban.
- 11 2021. március 25-én a Parlament Költségvetési Ellenőrző Bizottsága (a továbbiakban: Költségvetési Ellenőrző Bizottság) az EGSZB 2019-es pénzügyi évre szóló költségvetésének végrehajtására vonatkozó mentesítési eljárás keretében jelentést nyújtott be, amelyben javasolta a mentesítés megadását az EGSZB főtitkárának.
- 12 A Parlament 2021. április 28-án elfogadta a megtámadott határozatot, amelyben úgy határozott, hogy megadja a mentesítést az EGSZB főtitkárának az említett szerv 2019-es pénzügyi évre szóló költségvetésének végrehajtására vonatkozóan.
- 13 Másnap a Parlament elfogadta a megtámadott állásfoglalást, amely különösen az alábbiak szerint fogalmaz:

„A 2018. évre szóló mentesítés megtagadása, összeférhetetlenség, zaklatás, visszaélések bejelentése

[A Parlament]

66. emlékeztet arra, hogy a személyzet több tagját hosszú időn keresztül lelkileg zaklatta az I. csoport akkori elnöke; sajnálja, hogy az EGSZB által alkalmazott zaklatás elleni intézkedések nem tették lehetővé az ügy gyorsabb felderítését és orvoslását, mivel az érintett tag vezető beosztásban volt; [...] elítéli, hogy az EGSZB számára hosszú időt vett igénybe, hogy megtegye az eljárási szabályzatának és magatartási kódexének kiigazításához szükséges intézkedéseket annak érdekében, hogy a jövőben elkerülhetőek legyenek az ilyen helyzetek [...]

68. rámutat, hogy az EGSZB ez ügyben tanúsított mulasztásai közpénzek elherdálását eredményezték és anyagi veszteséget okoztak a jogi költségek, a betegszabadságok, az áldozatvédelem, a termelékenység csökkenése, valamint az elnökség és más szervek ülésezése stb. tekintetében; ezért az ügyet aggodalomra okot adónak tartja az uniós intézményeknél, szerveknél, hivataloknál és ügynökségeknél az elszámoltathatóság, a költségvetési ellenőrzés és az emberi erőforrások megfelelő irányítása tekintetében [...]

69. emlékeztet arra, hogy a Parlament megtagadta az EGSZB főtitkárának mentesítését a 2018. évi pénzügyi év vonatkozásában, többek között azon az alapon, hogy a vezetőség súlyosan megszegte gondossági kötelezettségét és nem tette meg a megfelelő lépéseket, ami pénzügyi következményekkel is járt; emlékezteti az EGSZB-t, hogy a mentesítés megtagadása komoly ügy, amely azonnali cselekvést igényel; mélységesen sajnálja az akkori emberierőforrás-ügyi és

pénzügyi igazgató, jelenlegi főtitkár határozott fellépésének hiányát – különösen a megelőzést és a jóvátételt célzó intézkedések terén – a 2018. évi mentesítés Parlament általi megtagadását megelőzően;

70. megjegyzi, hogy a 2018. évi mentesítési eljárások teljes időtartama, illetve a 2019. évi mentesítési eljárások időtartamának egy része alatt a főtitkár képtelen volt megfelelő, átlátható és megbízható információval szolgálni a Parlament Költségvetési Ellenőrző Bizottsága számára [...]

75. [...] aggodalmát fejezi ki amiatt, hogy egy zaklatásért felelősnek talált tag az OLAF ajánlását követően továbbra is aktív maradt az elnökségben, és sikerült késleltetnie a tagokra vonatkozó új magatartási kódex elfogadását [...]

80. [...] súlyos aggodalmát fejezi ki azonban amiatt, hogy az elkövetőt új megbízással a Tanács ismét az EGSZB tagjának nevezte ki; valamint hogy az áldozatok és a visszaélést bejelentők irányában fennáll az említett tag, illetve az EGSZB-n belül őt támogató személyek általi megtorlás kockázata; kiemeli, hogy az említett tag nem ismeri el visszaéléseit és nem tanúsít megbánást, ami az önreflexió és az érintett áldozatok iránti tisztelet teljes hiányát mutatja [...]

83. megjegyzi, hogy az EGSZB 2020. július 15–16-i plenáris ülése megerősítette az elnökség 2020. június 9-i határozatát, miszerint az EGSZB magánfélként fellép a brüsszeli munkaügyi felügyelő által a brüsszeli büntetőbíróság előtt indítandó eljárásban; megjegyzi, hogy a brüsszeli munkaügyi felügyelőt tájékoztatták a tag mentelmi jogának felfüggesztéséről, de az eljárásról eddig nem érkezett további információ [...]

A felek kérelmei

14 A felperes azt kéri, hogy a Törvényszék:

- semmisítse meg a megtámadott határozatot és a megtámadott állásfoglalást;
- kötelezze a Parlamentet, hogy nem vagyoni kára megtérítéseként fizessen meg neki 100 000 eurót;
- a Parlamentet kötelezze a költségek viselésére.

15 A Parlament azt kéri, hogy a Törvényszék:

- a megsemmisítés iránti keresetet mint elfogadhatatlant, másodlagosan pedig mint megalapozatlant utasítsa el;
- a kártérítési kérelmet mint elfogadhatatlant és másodlagosan mint megalapozatlant utasítsa el;
- a felperest kötelezze a költségek viselésére.

A jogkérdésről

16 A Parlament anélkül, hogy a Törvényszék eljárási szabályzatának 130. cikke alapján formálisan elfogadhatatlansági kifogást emelne, arra hivatkozik, hogy a megsemmisítés iránti és a kártérítési kérelem elfogadhatatlan.

A megsemmisítés iránti kérelem elfogadhatóságáról

- 17 A Parlament egyrészt azt állítja, hogy a megtámadott jogi aktusok, amelyeknek egyedüli címzettje az EGSZB, nem arra irányulnak, hogy harmadik személyek jogi helyzetét módosító kötelező joghatásokat váltsanak ki. Másrészt arra hivatkozik, hogy a felperest sem közvetlenül, sem személyében nem érintik a megtámadott jogi aktusok, így nem rendelkezik keresetösségi joggal e jogi aktusokkal szemben.
- 18 A felperes vitatja ezt az érvelést, és lényegében azzal érvel, hogy a megtámadott jogi aktusok hátrányosan érintik, amennyiben azok zaklató magatartás állítólagos elkövetésével vádolják. E tekintetben jelzi, hogy e jogi aktusok – közzétételükre tekintettel – közvetlenül érintik a jóhírnevét és méltóságát azáltal, hogy a címzethez hasonló módon egyénítik.
- 19 Előljáróban, mivel a megtámadott állásfoglalás olyan észrevételeket tartalmaz, amelyek a megtámadott határozat szerves részét képezik, meg kell vizsgálni a megtámadott aktusok ellen irányuló megsemmisítés iránti kereset elfogadhatóságát.
- 20 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a felperes nem abban a tekintetben kéri a megtámadott aktusok megsemmisítését, hogy a Parlament mentesítést adott az EGSZB főtitkárának az említett szerv 2019-es pénzügyi évre vonatkozó költségvetésének végrehajtása tekintetében, hanem kizárólag arra vonatkozóan, hogy a megtámadott állásfoglalásban őt a lelki zaklatás elkövetőjeként azonosítják vagy legalábbis azonosíthatóvá teszik.
- 21 Másként fogalmazva, a felperes csak annyiban kéri a megtámadott jogi aktusok megsemmisítését, amennyiben az a megtámadott állásfoglalásban szereplő bizonyos észrevételekre vonatkozik, amelyek a megtámadott határozat szerves részét képezik, anélkül hogy megkérdőjeleznék az említett határozat azon rendelkező részét, amelyben a Parlament az EGSZB számára megadta a mentesítést.
- 22 Ebben az összefüggésben fontos emlékeztetni arra, hogy az állandó ítélkezési gyakorlat szerint a jogi aktusnak csak a rendelkező része alkalmas joghatás kiváltására, és ennél fogva sérelem okozására, bármilyen indokokon is alapszik e jogi aktus. Ezzel szemben a jogi aktusok indokolásában megfogalmazott értékelések önmagukban nem képezhetik megsemmisítés iránti kereset tárgyát, és csak annyiban vethetők alá az uniós bíróság általi jogszerűségi felülvizsgálatnak, amennyiben valamely sérelmet okozó aktus indokolásaként ezen aktus rendelkező részének szükséges alátámasztásául szolgálnak (lásd ebben az értelemben: 1992. szeptember 17-i NBV és NVB kontra Bizottság ítélet, T-138/89, EU:T:1992:95, 31. pont; 2012. február 1-jei Région wallonne kontra Bizottság ítélet, T-237/09, EU:T:2012:38, 45. pont).
- 23 Márpedig a jelen ügyben a felperesre vonatkozóan a megtámadott állásfoglalásban szereplő észrevételek nem a megtámadott határozat rendelkező részének szükséges alátámasztásául szolgálnak. A Parlament ugyanis a megtámadott állásfoglalás azon részétől függetlenül döntött úgy, hogy mentesítést ad az EGSZB főtitkárának az e szerv 2019-es pénzügyi évre vonatkozó költségvetésének végrehajtása tekintetében, amelynek alapján a felperes lelki zaklatást megvalósító magatartás elkövetőjeként azonosítható.

- 24 Következésképpen a megtámadott állásfoglalásban a felperesre mint lelki zaklatást megvalósító magatartás elkövetőjére való hivatkozás önmagában nem képezheti a Törvényszék előtti megsemmisítés iránti kereset tárgyát, és mindenesetre, mivel nem kapcsolható a megtámadott határozat rendelkező részéhez, azt nem lehet az uniós bíróság jogszerűségi felülvizsgálata alá vonni.
- 25 A felperes azon érve, hogy a megtámadott állásfoglalás egy része hátrányosan érinti őt, nem cáfolja ezt a következtetést. A felperest ugyanis nem fosztották meg a bírósághoz fordulás jogától, mivel az EUMSZ 268. cikkben és az EUMSZ 340. cikk második bekezdésében foglalt, szerződésen kívüli felelősség megállapítása iránti kereset nyitva áll előtte arra az esetre, ha a Parlament szóban forgó magatartása alapján megállapítható az Unió felelőssége. (lásd ebben az értelemben: 2006. szeptember 12-i Reynolds Tobacco és társai kontra Bizottság ítélet, C-131/03 P, EU:C:2006:541, 82. pont).
- 26 Ezzel kapcsolatban, mivel nem lehet különválasztani a megsemmisítés iránti kérelem tárgyát a kártérítési kérelem tárgyától, a megsemmisítés iránti kérelemnek a felperes eljáráshoz fűződő érdekének hiánya miatt való elfogadhatatlansága nem foszthatja meg a Törvényszéket attól a lehetőségtől, hogy adott esetben – a Parlamentnek a kártérítési kérelem keretében felrótt magatartás jogszerűségének értékelése céljából – a megsemmisítés iránti kérelem alátámasztására előterjesztett jogalapokra és érvekre hivatkozzon (lásd ebben az értelemben: 2010. december 9-i Bizottság kontra Strack ítélet, T-526/08 P, EU:T:2010:506, 50. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 27 A fentiekre tekintettel a megsemmisítés iránti kérelmet mint elfogadhatatlant el kell utasítani.

A kártérítési kereset elfogadhatóságáról

- 28 A Parlament amellet, hogy elismeri, hogy a kártérítési kereset elfogadható lett volna, ha a felperes nem kérte volna a megtámadott jogi aktusok megsemmisítését, azt állítja, hogy a kártérítési keresetet a jelen ügyben mint elfogadhatatlant el kell utasítani azon ítélkezési gyakorlat alapján, amely szerint a vagyoni és nem vagyoni kártérítés iránti kérelmeket el kell utasítani, amennyiben azok szoros összefüggésben állnak olyan megsemmisítés iránti kérelmekkel, amelyeket mint megalapozatlanokat vagy elfogadhatatlanokat szintén elutasítottak.
- 29 Kétségtelen, hogy a közzolgálati ügyekben kialakult állandó ítélkezési gyakorlat szerint, ha a kártérítési kérelem szorosan összefügg a megsemmisítés iránti kérelemmel – mint a jelen ügyben –, az utóbbi elfogadhatatlanság vagy megalapozatlanság miatti elutasítása a kártérítési kérelem elutasítását is maga után vonja (lásd ebben az értelemben: 2001. március 6-i Connolly kontra Bizottság ítélet, C-274/99 P, EU:C:2001:127, 129. pont; 2003. szeptember 30-i Martínez Valls kontra Parlament ítélet, T-214/02, EU:T:2003:254, 43. pont).
- 30 Mindazonáltal, ami különösen a jogi aktus megsemmisítése iránti kérelem elfogadhatatlanságát illeti, ez az ítélkezési gyakorlat olyan ügyekben alakult ki, amelyekben a felperesek vagy elmulasztották megtámadni, vagy késedelmesen támadták meg megsemmisítés iránti kereset útján a nekik állítólagosan kárt okozó jogi aktusokat (2018. november 8-i Cocchi és Falcione kontra Bizottság ítélet, T-724/16 P, nem tették közzé, EU:T:2018:759, 82. pont). Mivel ez az ítélkezési gyakorlat a jogorvoslati lehetőségek megkerülésének megakadályozását célozza, csak abban az esetben alkalmazható, ha az állítólagos kár kizárólag olyan jögerős aktus

következménye, amelyet az érintett személy megsemmisítés iránti kereset útján megtámadhatott volna (lásd ebben az értelemben: 2005. május 4-i Holcim (France) kontra Bizottság végzés, T-86/03, EU:T:2005:157, 50. pont).

- 31 A jelen ügyben a Parlament által felhozott elfogadhatatlansági kifogás elutasításához elegendő tehát megállapítani, hogy a megsemmisítés iránti kérelmet amiatt utasították el elfogadhatatlanként, mert az aktus nem volt megtámadható, nem pedig amiatt, hogy a felperes elmulasztotta e jogi aktust megtámadni, vagy azt késedelmesen tette meg.
- 32 E körülmények között a kártérítési kérelem elfogadható.

A kártérítési kérelem megalapozottságáról

- 33 Az Uniónak az EUMSZ 340. cikk második bekezdése szerinti szerződésen kívüli felelősségének megállapításához három együttes feltétel teljesülése szükséges, nevezetesen az uniós intézménnyel szemben kifogásolt magatartás jogellenessége, a kár tényleges jellege, valamint az ezen intézmény magatartása és a hivatkozott kár közötti okozati összefüggés fennállása (lásd ebben az értelemben: 2020. december 16-i Tanács és társai kontra K. Chrysostomides & Co. és társai, C-597/18 P, C-598/18 P, C-603/18 P és C-604/18 P, EU:C:2020:1028, 79. pont).
- 34 Amennyiben e feltételek egyike nem teljesül, a keresetet teljes egészében el kell utasítani, anélkül hogy vizsgálni kellene az Unió szerződésen kívüli felelősségére vonatkozó többi feltételt (lásd: 2021. február 25-i Dalli kontra Bizottság ítélet, C-615/19 P, EU:C:2021:133, 42. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 35 A jelen ügyben, a Parlament jogellenes magatartásának bizonyítása érdekében a felperes négy kifogást hoz fel, amelyeket magánszemélyek számára jogokat keletkeztető jogszabályok – nevezetesen, először is a személyes adatok védelméhez való jog, másodszer az ártatlanság vélelmének elve, harmadszor az OLAF vizsgálatai bizalmas jellegének elve, negyedszer pedig a megfelelő ügyintézéshez való jog és az arányosság elve – megsértésére alapít.

Az első, a személyes adatok védelméhez való jog megsértésére alapított kifogásról

- 36 A felperes arra hivatkozik, hogy személyes adatainak a megtámadott állásfoglalásban való közzététele nem minősül a természetes személyeknek a személyes adatok uniós intézmények, szervek, hivatalok és ügynökségek általi kezelése tekintetében való védelméről és az ilyen adatok szabad áramlásáról, valamint a 45/2001/EK rendelet és az 1247/2002/EK határozat hatályon kívül helyezéséről szóló, 2018. október 23-i (EU) 2018/1725 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2018. L 295., 39. o.; helyesbítés: HL 2019. L 290., 42. o.) 5. cikke értelmében vett jogszerű adatkezelésnek.
- 37 Különösen arra hivatkozik, hogy személyes adatainak kezelése nem volt szükséges az e rendelet 5. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében vett közérdekű feladat teljesítéséhez, mivel az OLAF jelentésében arra a következtetésre jutott, hogy a felperes magatartása semmilyen pénzügyi hatást nem gyakorolt az Unió költségvetésére. Ebből következően a rá vonatkozó információk közzététele nem szükséges az EGSZB költségvetésének végrehajtására vonatkozó mentesítésről szóló határozat meghozatalához.
- 38 A Parlament vitatja ezt az érvelést.

- 39 A 2018/1725 rendelet 5. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében a személyes adatok kezelése akkor és annyiban jogszerű, amennyiben az közérdekből vagy az uniós intézményre vagy szervezetre ruházott közhatalmi jogosítvány gyakorlása keretében végzett feladat teljesítéséhez szükséges.
- 40 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy az EUSZ 14. cikk szerint a Parlament, az Európai Unió Tanácsával közösen, ellátja a jogalkotási és költségvetési feladatokat, emellett pedig a Szerződésekben meghatározott feltételek szerint politikai ellenőrzési és konzultatív feladatokat lát el. A közpénzek felhasználásának az EUMSZ 319. cikkben előírt demokratikus ellenőrzése keretében a Parlament széles mérlegelési mozgásterrel rendelkezik azon észrevételek vonatkozásában, amelyeket a költségvetésnek az uniós intézmények és szervezetek általi végrehajtásának módjára vonatkozóan tesz.
- 41 Egyébiránt az intézmények bizonyos mérlegelési mozgásterrel rendelkeznek annak meghatározása tekintetében, hogy a személyes adatok kezelése mennyiben szükséges a hatóságokra bízott feladat teljesítéséhez (lásd ebben az értelemben: 2016. július 20-i Oikonomopoulos kontra Bizottság ítélet, T-483/13, nem tették közzé, EU:T:2016:421, 57. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 42 Ily módon a felperesi érvelés annak vizsgálatát igényli, hogy a Parlament nem lépte-e túl a mérlegelési mozgásterét annak megállapításával, hogy a felperes személyes adatainak kezelése szükséges az EGSZB 2019-es pénzügyi évre vonatkozó költségvetése végrehajtásának ellenőrzésére vonatkozó közérdekű feladatának teljesítéséhez.
- 43 A jelen ügyben először is emlékeztetni kell arra, hogy a Parlament a 2018-as pénzügyi évre vonatkozó költségvetés végrehajtásának ellenőrzése során megtagadta a mentesítés megadását az EGSZB-től, többek között azért, mert úgy vélte, hogy az OLAF-jelentés végrehajtása és az ilyen helyzetek jövőbeni megismétlődésének elkerülése érdekében az e szerv által hozott intézkedések lényegében elégtelenek voltak.
- 44 Márpedig az Unió általános költségvetésére alkalmazandó pénzügyi szabályokról, az 1296/2013/EU, az 1301/2013/EU, az 1303/2013/EU, az 1304/2013/EU, az 1309/2013/EU, az 1316/2013/EU, a 223/2014/EU és a 283/2014/EU rendelet és az 541/2014/EU határozat módosításáról, valamint a 966/2012/EU, Euratom rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2018. július 18-i (EU, Euratom) 2018/1046 európai parlamenti és tanácsi rendelet (HL 2018. L 193., 1. o.; helyesbítés: HL 2019. L 60., 36. o.) 262. cikkének (2) bekezdése értelmében a Parlament feladata, hogy nyomon kövesse a mentesítés címzettje által a mentesítési határozatot kísérő észrevételek végrehajtása érdekében tett intézkedéseket.
- 45 A jelen ügyben, mivel a Parlament úgy ítélte meg, hogy az EGSZB által a 2018-as pénzügyi évre vonatkozó állásfoglalásban szereplő észrevételek végrehajtása érdekében hozott intézkedések lényegében elégtelenek voltak, a felperes személyes adatainak kezelése szükségesnek tűnt az EGSZB 2019-es pénzügyi évre vonatkozó költségvetése végrehajtásának ellenőrzéséhez.
- 46 Másodszor, a Parlament által megállapított működési rendellenességekből fakadó pénzügyi következmények súlyossága is megalapozta az ilyen kezelés szükségességét.

- 47 Tekintettel ugyanis arra, hogy a felperesnek felrótt lelki zaklatást megvalósító magatartás volt az oka az EGSZB-n belüli súlyos működési rendellenességeknek, amelyek olyan kiadásokhoz vezettek, amelyek elkerülhetők lettek volna, és amelyeket a megtámadott állásfoglalás 68. pontjában, a fenti 13. pontban hivatkozottak szerint az említett szervnek rónak fel, a Parlament köteles volt erről beszámolni.
- 48 Ily módon, figyelemmel e magatartás megismétlődésének veszélyére és annak a megfelelő humánerőforrás-gazdálkodásra gyakorolt hatásaira, a felperes személyes adatainak kezelése szükségesnek tűnt a megtámadott állásfoglalás A. preambulumbekzdésében megfogalmazott cél eléréséhez, azaz lényegében az uniós intézmények demokratikus legitimitásának további – többek között az emberi erőforrások megfelelő irányítása révén történő – erősítéséhez.
- 49 Harmadszor, azt feltételezve, hogy a felperes szerint a megtámadott állásfoglalás közzététele a személyes adatainak a 2018/1725 rendelet 5. cikkébe ütköző kezelésének minősül, emlékeztetni kell arra, hogy a 2018/1046 rendelet 37. cikkének (1) bekezdése szerint „[a] költségvetés [...], valamint a beszámolók benyújtása során be kell tartani az átláthatóság elvét”.
- 50 E tekintetben megállapítást nyert, hogy az EUMSZ 15. cikkben foglalt átláthatóság elve lehetővé teszi a polgárok számára, hogy még inkább részt vegyenek a döntéshozatali eljárásban, és biztosítja a polgárok irányában a közigazgatás nagyobb legitimitációját, hatékonyságát és felelősségét a demokratikus rendszerben (2010. november 9-i Volker und Markus Schecke és Eifert ítélet, C-92/09 és C-93/09, EU:C:2010:662, 68. pont). Ez a rendelkezés azt a jogot fejezi ki a demokratikus társadalmakban, hogy az adózókat és általában a közvéleményt tájékoztassák a közkiadások felhasználásáról, többek között a személyi kiadások terültén is. Az ilyen adatok hozzájárulnak a közösség érdekeire vonatkozó nyilvános vitákhoz, és így a közérdeket szolgálják (lásd ebben az értelemben: 2003. május 20-i Österreichischer Rundfunk és társai ítélet, C-465/00, C-138/01 és C-139/01, EU:C:2003:294, 85. pont).
- 51 Ily módon, a mentesítési eljárás keretében a megtámadott jogi aktusok közzétételének célja, hogy megerősítse a költségvetés végrehajtása feletti nyilvános ellenőrzést, és hogy hozzájáruljon ahhoz, hogy az uniós igazgatás a közpénzeket megfelelően használja fel (lásd analógia útján: 2010. november 9-i Volker und Markus Schecke és Eifert ítélet, C-92/09 és C-93/09, EU:C:2010:662, 69. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 52 Ebből következik, hogy a megtámadott állásfoglalás közzététele szükséges volt a Parlament által ellátott közérdekű feladat teljesítéséhez.
- 53 A fentiek összességéből az következik, hogy a Parlament nem lépte túl mérlegelési jogkörének határait, amikor úgy ítélte meg, hogy a felperes személyes adatait szükséges kezelni annak érdekében, hogy teljesítse az EGSZB költségvetése végrehajtásának ellenőrzésére irányuló feladatát. A felperes személyes adatainak kezelése tehát a 2018/1725 rendelet 5. cikke (1) bekezdésének a) pontja értelmében jogszerű.
- 54 Nem cáfolja meg ezt a következtetést a felperes arra alapított érve, hogy az OLAF a jelentésében azt jelezte, hogy a terhére rótt cselekmények semmilyen pénzügyi hatással nem jártak.
- 55 A megtámadott állásfoglalást ugyanis az EGSZB költségvetése végrehajtásának ellenőrzése keretében fogadták el, így annak nem a felperes magatartásának a felülvizsgálata vagy megítélése a célja.

- 56 A megtámadott állásfoglalás célja kizárólag az, hogy értékelje, az EGSZB hogyan hajtotta végre a költségvetését, és észrevételeket fogalmazzon meg a jövőbeli kiadások teljesítésével kapcsolatban. E tekintetben a Parlament a megtámadott állásfoglalás 68. pontjában egyértelműen meghatározta azokat a pénzügyi következményeket, amelyeket a – jelen ügy tárgyát is képező – lelki zaklatással járó magatartás gyakorolhat az Unió szerveinek és intézményeinek megfelelő működésére. A megállapított súlyos adminisztratív rendellenességekre tekintettel az a tény, hogy az OLAF úgy ítélte meg, hogy a felperesnek a személyi állomány bizonyos tagjaival szemben tanúsított magatartása nem járt pénzügyi következményekkel, nem akadályozza meg tehát a Parlamentet abban, hogy erről beszámoljon.
- 57 A fentiekből következik, hogy az első kifogás alapján nem állapítható meg, hogy a Parlament jogellenes magatartást tanúsított.

A második, az ártatlanság védelme elvének megsértésére alapított kifogásról

- 58 A felperes arra hivatkozik, hogy a Parlament megsértette az ártatlanság védelmének elvét, amikor a megtámadott állásfoglalásban őt zaklató magatartás elkövetőjeként azonosította, noha semmilyen bíróság nem marasztalta el ilyen cselekményekért. A Törvényszék által elfogadott pervezető intézkedésre válaszul a felperes e tekintetben jelezte, hogy a megtámadott állásfoglalás elfogadásának időpontjában a büntetőeljárás még csupán a „bizonyításfelvétel” szakaszában járt, és hogy a brüsszeli munkaügyi felügyelő ebben az időpontban – többek között – még úgy határozhatott, hogy az ügyet további intézkedés nélkül lezárja.
- 59 Ebben a kontextusban a Parlament nyilatkozatai azt a benyomást erősítették a felperes álláspontja szerint, hogy bűnös, vagy legalábbis a bűnösségének elhitetésére ösztönözték a közvéleményt, vagy akár megelőlegezték az illetékes bíróság tényállás-értékelését.
- 60 A Parlament vitatja ezt az érvelést.
- 61 Előljáróban emlékeztetni kell arra, hogy az ártatlanság védelmének tiszteletben tartása, amely az emberi jogok és alapvető szabadságok védelméről szóló, 1950. november 4-én Rómában aláírt egyezmény (a továbbiakban: EJEE) 6. cikkének (2) bekezdésében és az Európai Unió Alapjogi Chartája (a továbbiakban: Charta) 48. cikkének (1) bekezdésében foglalt alapvető jognak minősül, megköveteli, hogy minden bűncselekménnyel gyanúsított személyt mindaddig ártatlannak vélelmezzenek, amíg bűnösségét a törvénynek megfelelően meg nem állapították (lásd ebben az értelemben: 2019. június 6-i Dalli kontra Bizottság ítélet, T-399/17, nem tették közzé, EU:T:2019:384, 168. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 62 Egyrészt ez az elv nem csupán büntető eljárásjogi biztosíték, a terjedelme jóval szélesebb ennél, és megköveteli azt, hogy semmilyen hatóság ne nyilatkozzon úgy, hogy az adott személy valamely jogsértés elkövetésében bűnös, amíg a bűnösségét bíróság meg nem állapította (lásd ebben az értelemben: 2019. június 6-i Dalli kontra Bizottság ítélet, T-399/17, nem tették közzé, EU:T:2019:384, 173. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat). Ily módon, az ártatlanság védelmének sérelmét nemcsak bíró vagy bíróság, hanem más közhatóságok is okozhatják (lásd: 2012. július 12-i Bizottság kontra Nanopoulos ítélet, T-308/10 P, EU:T:2012:370, 92. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 63 Másrészt az EJEE 6. cikkének (2) bekezdése és a Charta 48. cikkének (1) bekezdése nem képezheti akadályát annak, hogy a hatóságok a nyilvánosságot tájékoztassák a folyamatban lévő nyomozásokról, de megkívánja, hogy a hatóságok ezt az ártatlanság védelmének tiszteletben

tartásához szükséges, lehető legnagyobb mértékű titoktartás és bizalmasság mellett tegyék (lásd ebben az értelemben: 2008. július 8-i Franchet és Byk kontra Bizottság ítélet, T-48/05, EU:T:2008:257, 212. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 64 Egyébiránt már megállapításra került, hogy mindaddig, amíg a bűncselekménnyel vádolt személyt bíróság jogerősen nem ítélte el, a parlamenti közgyűlésnek tiszteletben kell tartania az ártatlanság vélelmének elvét, és ennél fogva körültekintően és óvatosan kell eljárnia, amikor állásfoglalásában olyan cselekményekkel kapcsolatban nyilatkozik, amelyek miatt e személlyel szemben büntetőeljárást folytatnak le (lásd ebben az értelemben: EJEB, 2016. február 18., Rywin kontra Lengyelország, CE:ECHR:2016:0218JUD000609106, 207. és 208. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 65 A jelen ügyben nem vitatott, hogy 2021. április 29-én, a megtámadott állásfoglalás elfogadásának időpontjában egyetlen bíróság sem állapította meg a felperes bűnösségét a terhére rótt bűncselekményekben. Ebben az időpontban legfeljebb egyetlen büntetőeljárás volt folyamatban, amelyet a belga hatóságok a 2020-as év folyamán indítottak meg. Ezen túlmenően a felperes – anélkül, hogy ezt a Parlament vitatta volna – jelezte, hogy ez a büntetőeljárás még mindig nem zárult le, és hogy a vitatott tényállás vizsgálata céljából egyetlen, az ügy érdemében határozó bírósághoz sem fordultak.
- 66 Ezzel együtt el kell utasítani a felperes azon érvét, amely szerint az ártatlanság vélelmének elve tiltaná, hogy a Parlament a büntetőeljárás lezárulta előtt beszámoljon az OLAF-jelentésről, amely a felperest lelki zaklatást megvalósító magatartás elkövetőjeként nevezi meg.
- 67 Ugyanis, az OLAF vizsgálatának lezárását követően a hatóságok által tett nyilatkozatokat illetően már megállapításra került, hogy az ártatlanság vélelme elvének tiszteletben tartása nem zárja ki, hogy annak érdekében, hogy a nyilvánosságot a lehető legpontosabban tájékoztassák az esetleges visszaélésekkel vagy csalásokkal összefüggésben foganatosított cselekményekről, az uniós intézmények kiegyensúlyozottan, kimérten és alapvetően tényszerűen beszámolhassanak az adott intézmény tagját érintő OLAF-jelentés fő következtetéseiről (lásd ebben az értelemben: 2019. június 6-i Dalli kontra Bizottság, T-399/17, nem tették közzé, EU:T:2019:384, 175–178. pont)
- 68 Így önmagában az a tény, hogy a megtámadott állásfoglalásnak a felperes által a tárgyaláson felsorolt 66–70., 72., 75., 78., 79. és 82. pontjában a Parlament lehetővé tette a felperes lelki zaklatást megvalósító magatartás elkövetőjeként való azonosítását, ami megfelel az OLAF-jelentés fő következtetésének, önmagában nem jelenti az ártatlanság vélelme elvének megsértését.
- 69 Pontosabban, annak megítélése szempontjából, hogy megsértették-e ezen elvet, a megtámadott állásfoglalásban használt kifejezések megválasztása a döntő.
- 70 E tekintetben meg kell jegyezni, hogy a felperes a keresetlevélben – leszámítva a bevezető részben a megtámadott állásfoglalásból minden kommentár nélkül vett idézeteket – nem jelölte meg az említett állásfoglalás egyetlen olyan pontját sem, amely szerinte szóhasználatában sérti az ártatlanság vélelmének elvét. Ezenfelül a válasz benyújtásának szakaszában csupán a 2018-as, tehát a vitatott költségvetési évet megelőző pénzügyi évre vonatkozó mentesítési eljárás keretében összeállított dokumentumok bizonyos kivonataira hivatkozott, amely kivonatok a jelen eljárás keretében nem képezhetik a Törvényszék felülvizsgálatának tárgyát.

- 71 A Törvényszék által a tárgyaláson feltett kérdésre válaszolva a felperes konkrétan mindössze a megtámadott állásfoglalásnak a fenti 13. pontban idézett 75. pontját kifogásolta amiatt, hogy ott az szerepel, hogy őt zaklatásért „felelősnek ítélték”, noha erre vonatkozóan semmilyen ítélet nem született.
- 72 E tekintetben a felperes felelősségének megállapítása hiányában a „felelősnek ítélt” kifejezés használata kétségtelenül pontatlan. A Parlament a tárgyaláson egyébként elismerte, hogy ez a megfogalmazás „nem volt túl szerencsés”.
- 73 Mindazonáltal, annak megítélése során, hogy megsértették-e az ártatlanság vélelmének elvét, az ítélezési gyakorlat kiemelte, hogy a nyilatkozatnak a szó szerinti megfogalmazása helyett a valódi tartalmát kell figyelembe venni, valamint azokat a különleges körülményeket, amelyek között e nyilatkozat tételére sor került (lásd ebben az értelemben: 2008. július 8-i Franchet és Byk kontra Bizottság ítélet, T-48/05, EU:T:2008:257, 211. pont, valamint az ott hivatkozott ítélezési gyakorlat).
- 74 A jelen ügyben az ügy sajátos körülményei egyértelművé teszik, hogy a megtámadott állásfoglalás francia nyelvű változatában a felelősnek „ítélt” kifejezés használata az OLAF azon megállapítását tükrözi, hogy a felperes által a személyi állomány két tagjával szemben tanúsított magatartás lelki zaklatásnak minősül. Márpedig a fentiekből világosan kitűnik, hogy egy ilyen állítás, amely mindössze az OLAF következtetéseit idézi, nem érinti az ártatlanság vélelmét.
- 75 E következtetést a megtámadott állásfoglalás 75. pontjának különböző nyelvi változatai is alátámasztják, amelyek semennyiben nem utalnak jogi értelemben vett elítélésre, így többek között az angol („was found responsible”), a német („verantwortlich gemacht wurde”), a spanyol („fue declarado responsable”) vagy a holland („verantwoordelijk werd bevonden”) nyelvi változat. E nyilatkozatok valódi tartalmuk szerint a felperesnek a lelki zaklatással kapcsolatos – az OLAF-jelentésből kitűnő – felelősségét emelik ki, anélkül hogy megelőlegeznék esetleges büntetőjogi felelősségét, amelynek megállapítása a belga bíróság előtti büntetőeljárásban folyamatban van.
- 76 Ezenkívül meg kell jegyezni, hogy a Parlament a megtámadott állásfoglalás 83. pontjában azt is megjegyezte, hogy az állásfoglalás elfogadásáig nem érkezett további információ a büntetőeljárással kapcsolatban. Ez a megjegyzés minden valószínűség szerint félreérthetlenné teszi, hogy a felperessel szemben hoztak-e „ítéletet”, vagy sem.
- 77 Következésképpen a megtámadott állásfoglalás francia változatának 75. pontjában a felelősnek „ítélt” kifejezés használata – bár helytelen és cseppet sem szerencsés –, nem sérti a felperest megillető ártatlanság vélelmét.
- 78 Tekintettel arra, hogy a felperes kifejezetten csak a megtámadott határozat 75. pontját kifogásolta, a Törvényszéknek nem feladata annak felkutatása és vizsgálata, hogy e határozat más részei sérthetik-e az ártatlanság vélelmét.
- 79 A fentiekből következik, hogy a második kifogás alapján nem állapítható meg, hogy a Parlament jogellenes magatartást tanúsított.

A harmadik, az OLAF vizsgálatai bizalmas jellegének megsértésére alapított kifogásról

- 80 Egyrészt a felperes lényegében azt rója fel az OLAF-nak, hogy a Költségvetési Ellenőrző Bizottság 2020. február 3-i ülésén a Parlament előtt felfedte a vizsgálati jelentésének bizalmas tartalmát, amelyet követően a Költségvetési Ellenőrző Bizottság az EGSZB mentesítésére vonatkozóan olyan jelentéstervezetet nyújtott be, amely – többek között – a felperest a vezetéknevén említette. Álláspontja szerint tehát, a Költségvetési Ellenőrző Bizottság e jelentésén alapuló megtámadott állásfoglalást az OLAF által lefolytatott vizsgálatokról, valamint az 1073/1999/EK európai parlamenti és tanácsi rendelet és az 1074/1999/Euratom tanácsi rendelet hatályon kívül helyezéséről szóló, 2013. szeptember 11-i 883/2013/EU, Euratom európai parlamenti és tanács rendelet (HL 2013. L 248., 1. o.) megsértésével fogadták el.
- 81 Másrészt a felperes arra hivatkozik, hogy a titoktartás elve tiltja, hogy a Parlament felfedje a fegyelmi vagy bírósági eljárásban felhasznált jelentés tartalmát, amely elv a 883/2013 rendelet 10. cikkéből és 12. cikkének (2) bekezdéséből következik.
- 82 A Parlament vitatja ezt az érvelést.
- 83 Egyrészt, amennyiben a felperes azt rója fel az OLAF-nak, hogy a Költségvetési Ellenőrző Bizottság 2020. február 3-i ülésén megsértette titoktartási kötelezettségét, elegendő rámutatni arra, hogy ez az érvelés elfogadhatatlan, mivel az nem az alperes, hanem az OLAF által tanúsított magatartás jogellenességének megállapítására irányul. Márpedig a Bizottság, amelyhez az OLAF tartozik, nem fél a jelen eljárásban.
- 84 Másrészt annyiban, amennyiben a felperes a Parlament magatartását kifogásolja, emlékeztetni kell arra, hogy a titoktartási kötelezettség az ártatlanság vélelmének elvéből következik (2008. július 8-i Franchet és Byk kontra Bizottság ítélet, T-48/05, EU:T:2008:257, 213. pont).
- 85 Márpedig a fentiekből következik, hogy ez az elv nem tiltja, hogy a Parlament a közpénzek felhasználásának ellenőrzésére irányuló feladatával összefüggésben az OLAF-jelentés főbb következtetéseire hivatkozzon. E körülmények között nem róható fel a Parlamentnek, hogy megsértette a 883/2013 rendelet 17. cikkének (4) bekezdése alapján általa megismert OLAF-jelentés bizalmas jellegét, amikor a megtámadott állásfoglalásban e jelentés fő következtetésére hivatkozott.
- 86 A fentiekből következik, hogy a harmadik kifogás alapján nem állapítható meg, hogy a Parlament jogellenes magatartást tanúsított.

A negyedik, a megfelelő ügyintézéshez való jognak és az arányosság elvének megsértésére alapított kifogásról

- 87 A felperes azt kifogásolja, hogy a Parlament megszegte a pártatlanságra vonatkozó kötelezettségét és megsértette az arányosság elvét, azáltal, hogy az EGSZB-nek címzett, a költségvetés kezelésével kapcsolatos dokumentumban beazonosíthatóan megjelölt egy természetes személyt.
- 88 A Parlament vitatja ezt az érvelést.
- 89 A Charta 41. cikkében előírt megfelelő ügyintézéshez való jogot illetően emlékeztetni kell arra, hogy ezen elv önmagában nem ruház magánszemélyekre jogokat, kivéve ha meghatározott jogokat nevesít, így például minden személy joga, hogy ügyeit részrehajlás nélkül, tisztességes módon és

észszerű határidőn belül intézzék (2006. október 4-i Tillack kontra Bizottság ítélet, T-193/04, EU:T:2006:292, 127. pont). Ami a pártatlanság követelményét illeti – amelyet a felperes szerint a Parlament megszegett –, az magában foglalja egyrészt a szubjektív pártatlanságot abban az értelemben, hogy az ügyben eljáró érintett intézmény egyik tagja sem mutathat elfogultságot vagy személyes előítéletet, másrészt pedig az objektív pártatlanságot abban az értelemben, hogy az intézménynek e tekintetben megfelelő biztosítékokat kell nyújtania az összes jogszerű kétely kizárására (lásd ebben az értelemben: 2013. július 11-i Ziegler kontra Bizottság ítélet, C-439/11 P, EU:C:2013:513, 155. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 90 A jelen ügyben a felperes annak alátámasztása érdekében, hogy a Parlament megsértette a szubjektív pártatlanságra vonatkozó kötelezettségét, annak előadására szorítkozik, hogy a megtámadott állásfoglalás „a bűnösségére vonatkozó információkat tartalmaz, amelyeket az OLAF bizalmas jelentésében ismertetett állítólagos cselekményekre alapoztak”.
- 91 Ugyanakkor az a tény, hogy a megtámadott állásfoglalás a felperest lelki zaklatás elkövetőjeként azonosította, ami az OLAF-jelentés egyik következtetése, semmiképpen sem bizonyítja, hogy a Parlament bármely tagja e tekintetben személyes elfogultságot vagy előítéletet tanúsított volna.
- 92 Továbbá az objektív pártatlanság kötelezettsége tekintetében a felperes csupán arra hivatkozik, hogy az OLAF szerint magatartása semmilyen pénzügyi hatással nem járt.
- 93 Márpedig ezen érv nem teremt alapot arra, hogy kétség merüljön fel a Parlament objektív pártatlanságával kapcsolatban.
- 94 Az arányosság elvének állítólagos megsértését illetően a felperes, a Törvényszék által a tárgyaláson feltett kérdésre válaszolva jelezte, hogy az e tekintetben kifejtett érvelés nem független az első kifogás alátámasztására felhozott érveléstől.
- 95 E körülmények között meg kell állapítani, hogy a negyedik kifogás alapján nem állapítható meg, hogy a Parlament jogellenes magatartást tanúsított.
- 96 A fentiekre tekintettel a kártérítési keresetet teljes egészében el kell utasítani, anélkül hogy meg kellene vizsgálni, hogy az Unió felelősségének megállapításához szükséges másik két feltétel teljesül-e. Nem szükséges határozni a Parlament arra vonatkozó kérelméről sem, hogy a Költségvetési Ellenőrzési Bizottság 2020. február 3-i üléséről állítólagosan készült jegyzőkönyvet távolítsák el az ügy iratai közül, mivel – az OLAF jogellenes magatartásának bizonyítása érdekében hivatkoznak rá – e dokumentum semmilyen jelentőséggel nem bír a jelen jogvita szempontjából.

A költségekről

- 97 Az eljárási szabályzat 134. cikkének 1. §-a alapján a Törvényszék a pervesztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A felperest, mivel pervesztes lett, a Parlament kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján

A TÖRVÉNYSZÉK (kibővített nyolcadik tanács)

a következőképpen határozott:

- 1) A Törvényszék a keresetet elutasítja.**
- 2) A Törvényszék KN-t kötelezi a költségek viselésére.**

van der Woude

Svenningsen

Mac Eochaidh

Pynnä

Laitenberger

Kihirdetve Luxembourgban, a 2022. november 30-i nyilvános ülésen.

Aláírások